

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 233/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. H. (...), t. č. vo na výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 63/95 a jeho rozsudkom z 25. septembra 1996 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 16/97 z 11. septembra 1997 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2008 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 63/95 a jeho rozsudkom z 25. septembra 1996 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 16/97 z 11. septembra 1997.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 7. júna 1995 bol predvedený na „KÚV-PZ v Košiciach“ z dôvodu podania vysvetlenia v inej trestnej veci. Následne bolo proti nemu použité fyzické násilie, ako aj na osobe „maloletého a mladistvého, ktorých donútili za použitia fyzického násilia priznať sa k vykonštruovanému obvineniu z trestného činu vraždy z ktorej ma mali usvedčovať na jej účasti, ktorú som nespáchal. Došlo k vykonštruovanému obvineniu.“.

S poukazom na uvedené sťažovateľ v sťažnosti krajskému súdu, ktorý sťažovateľa uznal za vinného a odsúdil ho na výnimočný trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov za skutok právne kvalifikovaný ako spolupáchateľstvo k trestnému činu vraždy spáchanému obzvlášť nebezpečným recidivistom podľa § 9 ods. 2, § 41 ods. 1 a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. b) a f) Trestného zákona platného a účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), vytýka „jeho neobjektívnosť pravdy, neobjasnenosť a nespravodlivosť celého súdneho konania k prejednávanej veci“.

Ďalej sťažovateľ uviedol, že krajský súd „k vykonštruovanému obvineniu nezaujal žiadne procesné stanovisko, ani k fyzickému násiliu počas vypočúvania a fyzické násilie počas výkonu väzby“, taktiež „mi odoprel právo predvolať znalca... svedkov k rekognícii, (...) sanitkárov, že priamo videli páchatel'ov, rómov, cigánov avšak žiadna rekognícia sa nekonala...“.

Sťažovateľ preto s poukazom na uvedené skutočnosti a dôkazy opísané v jeho sťažnosti ústavnému súdu navrhol, aby „zvážil rozsudok Krajského súdu v Košiciach (bez zvýhodnenia) pretože ide o jasne porušenia a protiprávnosť odsúdenia mojej osoby z vykonštruovaným odsúdením“, a svojím rozhodnutím vyslovil, že „právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach boli porušené moje základné práva a ľudské

práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy a zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 T 63/95 a aby priznal primerané zadosťučinenie“.

K sťažnosti bola pripojená aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 63/95 a jeho rozsudkom z 25. septembra 1996 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 16/97 z 11. septembra 1997.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

Z obsahu sťažnosti, ako aj zo zistenia ústavného súdu (štúdiom súvisiacich spisov sťažovateľa na ústavnom súde) vyplýva, že predmetné konanie bolo právoplatne skončené uznesením najvyššieho súdu z 11. septembra 1997, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Vydaním tohto rozhodnutia nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu z 25. septembra 1996, ktorým bol sťažovateľ odsúdený na výnimočný trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov za skutok právne kvalifikovaný ako spolupáchatelstvo k trestnému činu vraždy spáchanému obzvlášť nebezpečným recidivistom podľa § 9 ods. 2, § 41 ods. 1 a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. b) a f) Trestného zákona.

Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súde 16. júna 2008, takže od právoplatného skončenia napadnutého konania nepochybne uplynula lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2008